

TALONPOIKAISRYHMÄ ELI „TYÖ“-RYHMÄ JA VSDTP

Eilen me tarkastelimme sosialidemokraattien suhtautumista työväenryhmään Duumassa *. Tarkastelkaamme nyt kysymystä Työryhmästä.

Tällä nimellä tunnetaan Duumassa olevat talonpoikaisedustajat, lukumäärältään noin 130—140 henkeä, jotka ovat alkaneet erottautua kadeteista ja tiivistyä itsenäiseksi puolueeksi. Tämä erottautuminen ei ole vielä läheskään päättynyt, mutta se on jo täysin hahmottunut. Goremykin on tulkinnut sen mainiosti siivekkäällä sanonnallaan: kolmas osa Duuman jäsenistä (s.o. juuri Työryhmä ja työväenryhmä likimäärin yhteen laskettuina) mielivät päästä hirsipuuhun.

Tämä siivekäs sanonta on selvästi määritellyt vallankumouksellisen porvarillisen demokratian ja ei-vallankumouksellisen porvarillisen demokratian (kadetit) välisen eron. Missä on talonpoikaisryhmän vallankumouksellisuus? Ei niinkään paljon sen poliittisissa vaatimuksissa, joita ei ole vielä sanottu julki läheskään loppuun saakka, kuin sen maavaatimuksissa. Talonpojat vaativat maata, ja sitä paitsi kaikkea maata. Talonpojat vaativat maata sellaisilla ehdoilla, jotka todella parantaisivat heidän tilaansa, s.o. joko yleensä ilman lunastusmaksua taikka mitä vaatimattomimmasta lunastusmaksusta. Toisin sanoen: talonpojat eivät oikeastaan vaadi agraarireformia, vaan agraarivallankumousta. He vaativat sellaista kumousta,

* Ks. tätä osaa, ss. 401—405. *Toim.*

joka ei lainkaan kajoa rahan valtaan, ei kajoa porvarillisen yhteiskunnan perustoihin, vaan murtaa mitä päättäväisimmin vanhan maaorjuusjärjestelmän *taloudelliset* perustat, koko maaorjuudellisen — sekä tilanherrain että virkamiesten — Venäjän *taloudelliset* perustat. Senpätähden sosialistinen proletariaatti auttaa kaikesta sydämestään, kaikella tarmollaan talonpoikia siinä, että näiden vaatimukset saataisiin kaikessa täydellisyydessään toteutetuksi. Porvarillis-demokraattisen vallankumouksen täydellinen voitto ei ole mahdollista ilman talonpoikaiston täydellistä voittoa kaikista vanhalta järjestelmältä periytyneistä sortajistaan. Ja tätä voittoa tarvitsee koko kansa ja tarvitsee proletariaattikin suuressa taistelussaan sosialismin puolesta.

Mutta tukiessaan vallankumouksellista talonpoikaistoa, proletariaatin ei pidä unohtaa hetkeksikään itsenäisyyttään luokkana, omia erikoisia luokkatehtäviään. Talonpoikaiston liike on toisen luokan liikettä; se ei ole proletaarista taistelua, vaan pienisäntien taistelua; se ei ole taistelua kapitalismin perustoja vastaan, vaan niiden puhdistamiseksi kaikista maaorjuuden jätteistä. Talonpoikaistojoukot ovat viehättyneet suurtaisteluunsa: heistä tuntuu kiertämättä siltä, että koko maan ottaminen merkitsee agraarikysymyksen ratkaisemista. He haaveilevat tasa-suhtaisesta maan jakamisesta, sen antamisesta kaikille työtätekeville, unohtaen pääoman vallan, rahan voiman, tavaratalouden, joka mitä „oikeudenmukaisimmankin” jaon oloissa luo kiertämättä uutta epätasa-arvoisuutta ja riistoa. Viehättyneinä taisteluun maaorjuutta vastaan, he eivät näe pitemmälle jatkuvaa, vieläkin suurempaa ja vaikeampaa taistelua koko kapitalistista yhteiskuntaa vastaan sosialismin täydellisen toteuttamisen puolesta. Työväenluokka tulee aina käymään tätä taistelua ja järjestäytymään sitä varten itsenäiseksi poliittiseksi puolueeksi. Ja kapitalismin julmat opetukset tulevat ehdottomasti ja yhä nopeammin valistamaan pikkusäntiä pakoittaen heidät vakuuttumaan siitä, että sosialidemokratian näkökannat ovat oikeita, ja lähentymään proletariaatin sosialidemokraattista puoluetta.

Proletariaatti joutuu nyt usein kuulemaan porvaristolta: pitää kulkea yhdessä porvarillisen demokratian kanssa. Ilman sitä ei proletariaatilla riitä voimia vallankumouk-

seen. Se on totta. Mutta kysymys on siitä, minkä demokratian kanssa proletariaatti voi ja sen tulee *nyt* kulkea yhdessä, kadettilaisen vaiko talonpoikaisen, vallankumouksellisen demokratian kanssa? Vastaus voi olla vain yksi: ei kadettilaisen, vaan vallankumouksellisen demokratian kanssa, ei liberaalien, vaan talonpoikaisjoukkojen kanssa.

Pitäen mielessämme tämän vastauksen, emme saa unohtaa, että mitä nopeammin talonpojat valistuvat, sitä avoimemmin he esiintyvät politiikassa, sitä enemmän on havaittavissa porvarillisen demokratian kaikkien vallankumouksellisten voimien pyrkimystä talonpoikaiston puoleen ja sen mukana tietysti myös kaupungin pikkuporvariston puoleen. Pikkuerikoisuudet kadottavat merkityksensä. Etutilalle työntyy peruskysymys: kulkevatko nuo tai nämä puolueet, ryhmät ja järjestöt loppuun saakka yhdessä vallankumouksellisen talonpoikaiston kanssa. Yhä selvemmin piirtyy näkyviin sekä eserrien (sosialistivallankumouksellisten), eräiden riippumattomien sosialistien, äärimmäisten vasemmistoradikaalien että useiden talonpoikaisjärjestöjen *poliittinen yhteensulautuminen yhdeksi vallankumoukselliseksi demokratiaksi*.

Sen vuoksi pahan virheen tekivät edustajakokouksessa oikean siiven sosialidemokraatit huudahtaessaan (Martynov ja Plehanov): „kadetit ovat puolueena tärkeämpiä kuin eserrät”. Eserrät eivät sellaisenaan ole mitään. Mutta talonpoikaiston vaistonvaraisten pyrkimysten ilmaisojina eserrät ovat osa juuri sitä laajaa ja voimallista vallankumouksellista demokratiaa, jota ilman proletariaatti ei voi ajatellakaan vallankumouksemme täydellistä voittoa. Duuman talonpoikaisryhmän eli „Työ”-ryhmän lähentyminen eseriin ei ole sattuma. Tietysti osa talonpojista kykenee ymmärtämään sosialidemokraattisen proletariaatin johdonmukaisen katsantokannan, mutta toinen osa heistä tulee epäilemättä näkemään agraarikysymyksen ratkaisun „tasasuhtaisessa” maankäytössä.

Työryhmä tulee varmaan näyttämään suurta osaa sekä Duumassa että — mikä on vieläkin tärkeämpää — Duuman ulkopuolella. Luokkatietoisten työläisten pitää pyrkiä kaikkiin voimin tehostamaan agitaatiota talonpoikain keskuudessa, erottamaan Työryhmä kadeteista, heidän pitää pyrkiä siihen, että tämä ryhmä asettaisi täydelliset ja loppuun saakka määritellyt poliittiset vaatimukset.

Järjestykseen Työryhmä tiiviimmäksi ja itsenäisemmäksi, laajentakoon yhteyksiään Duuman ulkopuolella, muistakoon aina, ettei suurta maakysymystä ratkaista Duumassa. Tämän kysymyksen ratkaisee kansan taistelu vanhaa valtaa vastaan, eikä äänestys Duumassa.

Vallankumouksen menestykseksi ei ole nyt tärkeämpää tehtävää kuin tämä vallankumouksellisen porvarillisen demokratian yhteenliittäminen, valistaminen ja poliittinen valmistaminen. Samalla kun sosialistinen proletariaatti paljastaa armotta kadettien häilyväisyyden, se tukee kaikin tavoin tätä suurta asiaa. Tällöin se ei lankea minkäänlaisiin pikkuporvarillisiin illuusioihin. Se pysyy sosialismin puolesta käytävän tiukasti luokkakantaisen ja proletaarisen taistelun pohjalla.

Eläköön talonpoikain täydellinen voitto kaikista sortajistaan! — sanoo proletariaatti. Tämä voitto on sosialismin puolesta käytävän proletaarisen taistelumme menestyksen varmin tae.

„Volna” № 14,
toukokuun 11 pnä 1906

Julkaistaan
„Volna” lehdän tekstin mukaan